

KARTAL

Bir kartal denizden uzak bir dağ yolu kenarında yuva kurdu ve orada yavruları oldu. Bir gün pençesinde kocaman bir balıkla yuvasına geldi kartal. Yuva yaptığı ağacın çevresinde çalışan insanlar vardı. Balığı gördüklerinde ağacın etrafında toplanıp bağırmaya, kartala taş atmaya başladılar. Balık sonunda kartalın pençesinden kayıp yere düştü. Adamlar balığı alıp gittiler. Kartal yuvasının bir köşesine çekilip tünedi, Yavruları ise havaya başlarını dikip yiyecek, yiyecek diye bağışmaya başladılar. Oysa kartal çok yorulmuş denize kadar uçacak gücü kalmamıştı. Yuvasına iyice yerleşip yavrularını kanatlarının altına aldı. Onları sevdi, okşadı ve küçücük tüylerini düzeltti. Sanki "Ne olur birazcık sabredin!" diye yalvarıyordu onlara. Fakat yavrular okşandıkça seslerini daha da yükseltip bağışmaya devam ettiler. Kartal uçtu ve daha yüksek bir dala kondu. Yavrular anneleri uçup gidince daha da acıklı bir sesle bağıştılar. Sonunda kartal çaresizlik içinde acı bir çığlık attı ve kanatlarını açıp ağır ağır denize doğru uçtu. Anne kartal akşam olup geç vakit yuvaya dönerken ağır ağır ve alçaktan uçmaktaydı. Yine pençelerinde kocaman bir balık vardı. Ağaca yaklaşırken çevrede başkaları var mı diye etrafı kolaçan etti bu kez. Güven içinde olduğunu hissettikten sonra kanatlarını kısıp yuvasının bir ucuna kondu. Yavru kartallar gagalarını açıp boyunlarını uzattılar. Anne kartal ise balığı parçaladı ve başladı yavrularını doyurmaya.

Kartalın çığlık atma sebebi neydi?

Akşam da yiyecek bulamasaıdı anne kartal ne olurdu?

Kartalın çığlık atma sebebi neydi?

Çevredekilerin kartala taş atmasını doğru buluyor musunuz?

Çevremizdeki canlılara nasıl davranmalıyız?